

Advent 1. Vasárnapja B

*Mi vagyunk az agyag, és te, aki formálsz,
a te kezéd művei vagyunk mindnyájan.
(Iz 64,7)*

Olvasmány

Izajás 63, 16b-17. 19b; 64, 1. 2b. 3-8

Te vagy Uram, a mi atyánk. Mert Ábrahám nem tud rólunk, és Izrael nem ismer minket; te, Uram, te magad vagy a mi atyánk, régtől fogva "Meváltónk" a neved. Miért hagytad, Urunk, hogy letérjünk útjaidról, és hogy megkeményítsük szívünket, ahelyett, hogy félve tiszteltünk volna? Fordulj felénk újra, a te szolgálóidért, örökrészed törzseiért.

Ó, bárcsak széttépnéd az egeket és leszálnál! Színed előtt megolvadnának a hegyek, mint ahogy a láng felgyújtja a rőzsét, és ahogy a tűz felforralja a vizet. Így neved ismertté válna ellenségeid előtt, és a nemzetek megrendülnének színed előtt.

Leszálltál, és színed előtt megolvadtak a hegyek! Nem hallotta soha senki, valóban fül nem hallotta, és szem nem látta, hogy lenne Isten rajtad kívül, aki ilyeneket vinne végbe azok javára, akik benne bíznak. Te elébe sietsz annak, aki az igazsághoz szabja tetteit, és aki útjaidon járva rád emlékezik.

Íme, te haragudtál ránk, és mi mégis tovább vétkeztünk; bűneinkben vagyunk régtől fogva, bárcsak megszabadulnánk! Olyanok lettünk mind, akár a tisztátalan, és igaz-voltunk, mint a beszennyezett ruha. Elfonnyadtunk, mint a falevél, és gonoszságaink, mint a vihar elsodortak minket.

Nincs senki, aki segítségül hívná nevedet, aki fölkelne és beléd kapaszkodna. Mert elrejtetted előlünk arcodat, és kiszolgáltattál minket bűneink hatalmának. Mégis, Urunk, te vagy a mi atyánk; mi vagyunk az agyag, és te, aki formálsz, a te kezéd művei vagyunk mindnyájan. Ne haragudj ránk, Urunk, oly nagyon, és ne emlékezzél többé gonoszságainkra. Figyelj ránk s lásd meg: mindnyájan a te néped vagyunk.

Szentlecke

1 Korintusiakhoz 1,3-9

Testvéreim! Kegyelem nektek és békesség Atyánktól, az Istentől és Jézus Krisztustól, a mi Urunktól!

Veletek kapcsolatban szüntelenül hálát adok az Istennek azért az isteni kegyelemért, amelyet Krisztus Jézusban nyertetek. Benne gazdagok lettetek minden tanításban és ismeretben. A Krisztus melletti tanúságtétel is

megszilárdult köztetek. Így semmi kegyelmet sem nélkülöztök, amíg Urunk, Jézus Krisztus megjelenését várjátok. Ő mindvégig megerősít titeket, hogy feddhetetlenek legyetek Urunk, Jézus Krisztus napján. Hűséges az Isten, aki meghívott Fiának, Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak közösségébe.

Evangélium

Márk 13,33-37

Abban az időben Jézus így tanított: Vigyázzatok és virraszatok! Nem tudjátok, mikor jön el az idő. Az idegenbe induló ember is, amikor otthagyja házát, szolgálóira bízva mindenét, és mindegyiknek kijelöli a maga feladatát: a kapuőrnek megparancsolja, hogy virrasszon.

Legyetek hát éberek! Mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a ház ura: lehet, hogy este vagy éjfélkor; kakasszóra, vagy reggel. Ne találjon alva, ha váratlanul megérkezik!

Amit nektek mondok, mindenkinek mondom: Virrasszatok!

Elmélkedés

"Habár Te csak az eget meghasítani és hozzánk leszállani akartál!" Ez a felkiáltás egyrészt azt a bizonyosságot hordozza, hogy Isten kezdettől fogva nekünk adományozta Országát és annak kegyelmét, másrészt, hogy ez még nincs beteljesedve. Mert a mi Istenünk az az Isten, "Aki volt, Aki van és Aki eljövendő" (Jel 4,8).

A jövetel és újra eljövétel misztériumával szemben helyesen kell állást foglalnunk. Teljesen hamis lenne azon gondolkodnunk, mikor fog bekövetkezni Jézus végső el- és visszajövele. Ez régi kísértés, amely elsősorban olyan embereket érint a társadalomban, akik éppen krízisben vannak. Manapság is sok szekta abban látja feladatát, hogy az emberiség végső napjainak prófétája legyen és összezavarja évszámokkal és a kárhozattal való fenyegetéssel. Mégsem Urunk eljövételének időpontja kellene, hogy foglalkoztasson minket, mert ezt úgysem ismerjük és ki sem tudjuk számítani. Sokkal inkább az a hivatásunk, hogy szembesüljünk az ítélet megismételhetetlenségével és véglegességével, amely megítéli személyes üdvösségtörténetünket, de az egész emberiség történetét is. "Őrködjetek!" – figyelmeztet sürgetőleg a mai evangélium arra, mi a legjobb, amit tehetünk a hosszú kitartásban e világ sötétségében, az Emberfiának eljövetelére várva, amit senki sem tud meghatározni.

Ébernek lenni, tudatában lenni a jelen iránti felelősségünknek és felismerni annál(végső értelmét, amelyet minden pillanat hozzátesz egész élettörténetünkhöz – olyan elemek, amelyek életünk lényegét adják. Az eljövendő Úrra való várakozás nem életidegen jövőre irányultság. Habár sokszor megkísért, hogy a kemény, sokféleképpen szorongató jelenből egy szebb, megváltottabb jövőbe akarjunk menekülni. De nem ez Krisztus vágya, sem pedig a mi hivatásunk. Ahelyett, hogy szebb jövőről álmodoznánk, éberek kell lennünk és munkálkodnunk, hogy a jelen világosabb, emberibb és istenibb legyen. Így élhetjük meg az Adventet és készíthetjük fel magunkat Krisztus napjára.

Advent 1. Vasárnapja B

*Mi vagyunk az agyag, és te, aki formálsz,
a te kezéd művei vagyunk mindnyájan.
(Iz 64,7)*

Olvasmány

Izajás 63,16b-17.19b; 64,1.2b.3-8

Te vagy Uram, a mi atyánk. Mert Ábrahám nem tud rólunk, és Izrael nem ismer minket; te, Uram, te magad vagy a mi atyánk, régtől fogva "Megváltónk" a neved. Miért hagytad, Urunk, hogy letérjünk útjaidról, és hogy megkeményítsük szívünket, ahelyett, hogy félve tiszteltünk volna? Fordulj felénk újra, a te szolgálidért, örökrészed törzseiért. Ó, bárcsak széttépnéd az egeket és leszállnál! Színed előtt megolvadnának a hegyek, mint ahogy a láng felgyújtja a rőzsét, és ahogy a tűz felforralja a vizet. Így neved ismertté válna ellenségeid előtt, és a nemzetek megrendülnének színed előtt. Leszálltál, és színed előtt megolvadtak a hegyek! Nem hallotta soha senki, valóban fül nem hallotta, és szem nem látta, hogy lenne Isten rajtad kívül, aki ilyeneket vinne végbe azok javára, akik benne bíznak. Te elébe sietsz annak, aki az igazsághoz szabja tetteit, és aki útjaidon járva rád emlékezik.

Íme, te haragudtál ránk, és mi mégis tovább vétkeztünk; bűneinkben vagyunk régtől fogva, bárcsak megszabadulnánk! Olyanok lettünk mind, akár a tisztátalan, és igaz-voltunk, mint a beszennyezett ruha. Elfonnyadtunk, mint a falevél, és gonoszságaink, mint a vihar elsodortak minket.

Nincs senki, aki segítségül hívná nevedet, aki fölkelne és beléd kapaszkodna. Mert elrejtetted előlünk arcodat, és kiszolgáltattál minket bűneink hatalmának. Mégis, Urunk, te vagy a mi atyánk; mi vagyunk az agyag, és te, aki formálsz, a te kezéd művei vagyunk mindnyájan. Ne haragudj ránk, Urunk, oly nagyon, és ne emlékezzél többé gonoszságainkra. Figyelj ránk s lásd meg: mindnyájan a te néped vagyunk.

Szentlecke

1 Korintusiakhoz 1,3-9

Testvéreim! Kegyelem nektek és békeesség Atyánktól, az Istentől és Jézus Krisztustól, a mi Urunktól!

Veletek kapcsolatban szüntelenül hálát adok az Istennek azért az isteni kegyelemért, amelyet Krisztus Jézusban nyertetek. Benne gazdagok lettetek minden tanításban és ismeretben. A Krisztus melletti tanúságtétel is megszilárdult köztetek. Így semmi kegyelmet sem nélkülöztök, amíg Urunk, Jézus Krisztus megjelenését várjátok. Ő mindvégig megerősít titeket, hogy feddhetetlenek legyetek Urunk, Jézus Krisztus napján. Hűséges az Isten, aki meghívott Fiának, Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak közösségébe.

Abban az időben Jézus ezt mondta tanítványainak: Azokban a napokban, amikor a gyötremlmek véget érnek, a nap elsötétedik, a hold nem ad világosságot, a csillagok lehullanak az égről, és a mindenséget összetartó erők megrendülnek.

Akkor majd meglátjátok az Emberfiát, amint eljön a felhőkön, nagy hatalommal és dicsőséggel. Szétküldi angyalait, és összegyűjti választottait a világ négy tájáról, a föld szélétől az ég határáig.

Vegyetek példát a fügefáról: Amikor már zöldellni kezd és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. Így ti is, amikor látjátok, hogy ezek mind bekövetkeznek, tudjátok meg, hogy közel van már, az ajtó előtt.

Bizony mondom nektek, nem múlik el ez a nemzedék, míg mindezek be nem következnek. Ég és föld elmúlnak, de az én igéim soha el nem múlnak. Ám azt a napot vagy órát senki sem tudja, sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem egyedül az Atya.

Vigyázzatok és virraszatok! Nem tudjátok, mikor jön el az idő. Az idegenbe induló ember is, amikor otthagyja házát, szolgálaira bízza mindenét, és mindegyiknek kijelöli a maga feladatát: a kapuőrnek megparancsolja, hogy virrasszon.

Legyetek hát éberek! Mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a ház ura: lehet, hogy este vagy éjfélkor; kakasszóra, vagy reggel. Ne találjon alva, ha váratlanul megérkezik! Amit nektek mondom, mindenkinek mondom: Virrasszatok!

Elmélkedés

"Habár Te csak az eget meghasítani és hozzánk leszállani akartál!" Ez a felkiáltás egyrészt azt a bizonyosságot hordozza, hogy Isten kezdettől fogva nekünk adományozta Országát és annak kegyelmét, másrészt, hogy ez még nincs beteljesedve. Mert a mi Istenünk az az Isten, "Aki volt, Aki van és Aki eljövendő" (Jel 4,8).

A jövetel és újra eljövetel misztériumával szemben helyesen kell állást foglalnunk.

Teljesen hamis lenne azon gondolkodnunk, mikor fog bekövetkezni Jézus végső el- és visszajövele. Ez régi kísértés, amely elsősorban olyan embereket érint a társadalomban, akik éppen krízisben vannak. Manapság is sok szekta abban látja feladatát, hogy az emberiség végső napjainak prófétája legyen és összezavarja évszámokkal és a kárhozattal való fenyegetéssel. Mégsem Urunk eljövételének időpontja kellene, hogy foglalkoztasson minket, mert ezt úgysem ismerjük és ki sem tudjuk számítani. Sokkal inkább az a hivatásunk, hogy szembesüljünk az ítélet megismételhetetlenségével és véglegességével, amely megítéli személyes üdvösségtörténetünket, de az egész emberiség történetét is.

"Örködjetek!" – figyelmeztet sürgetőleg a mai evangélium arra, mi a legjobb, amit tehetünk a hosszú kintartásban e világ sötétségében, az Emberfiának eljövételére várva, amit senki sem tud meghatározni.

Ébernek lenni, tudatában lenni a jelen iránti felelősségünknek és felismerni annal(végső értelmét, amelyet minden pillanat hozzátesz egész élettörténetünkhöz – olyan elemek, amelyek életünk lényegét adják. Az eljövendő Úrra való várakozás nem életidegen jövőre irányultság. Habár sokszor megkísért, hogy a kemény, sokféleképpen szorongató jelenből egy szebb, megváltottabb jövőbe akarjunk menekülni. De nem ez Krisztus vágya, sem pedig a mi hivatásunk. Ahelyett, hogy szebb jövőről álmodoznánk, éberek kell lennünk és munkálkodnunk, hogy a jelen világosabb, emberibb és istenibb legyen. Így élhetjük meg az Adventet és készíthetjük fel magunkat Krisztus napjára.